

«Οι χαιρετισμοί ανήκουν μόνο στην Παναγία μας και στον Τίμιο Σταυρό» (Μοναχός Αρσένιος Σκήτη Κουτλουμουσίου Αγίου Όρους)

/ [Πεμπτούσια· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=168073>]

Και μετά από όλα αυτά δίκαια υποστηρίζει ένας πρόσφατος άγιος της εκκλησίας μας, πως οι χαιρετισμοί ανήκουν μόνο στην Παναγία μας και στον Τίμιο Σταυρό. Στους δε άλλους αγίους ίσως να είναι κάποια υπερβολή όταν διαβάζουμε τους

χαιρετισμούς. Στους αγίους μας είναι πρόπον και αρμόζουν καλύτερα τα τροπάρια και οι παρακλητικοί κανόνες, ώστε να πρεσβεύουν για εμάς. Ενώ οι χαιρετισμοί αρμόζουν μόνον στην Θεοτόκο, που είναι δεύτερη μετά την αγία Τριάδα, διότι αυτό που πρόσφερε στο ανθρώπινο γένος η Θεοτόκος είναι πέρα από κάθε ανθρώπινη λογική και είναι φυσικό ο ιερός υμνογράφος να λέει προς την Θεοτόκο συνεχώς το “χαίρε”. Ενώ στους αγίους μας που ο καθένας αγίασε με πολλούς κόπους ασκητικούς και με συνεχή μετάνοια για τα αμαρτήματα που έπραξε ο καθένας τους, νομίζω πως ο υμνογράφος πρέπει να αρκείται στα εορταστικά τροπάρια, τους κανόνες και τους παρακλητικούς κανόνες. Έτσι λοιπόν ας προσέχουν οι σημερινοί υμνογράφοι και ας μην τους παρασέρνει ο άκρατος ενθουσιασμός από το χάρισμα που τους εδόθη από τον Θεό, ώστε μόλις γίνεται η ανακήρυξη ενός αγίου, αρχίζουν αμέσως και γράφουν για τον άγιο χαιρετισμούς. Ας προσέξουν λοιπόν διότι είναι μια υπερβολή εκ μέρους τους που δεν αρμόζει.

Οι άγιοι της εκκλησίας μας στα μάτια των ανθρώπων είναι τέλειοι, όμως στα μάτια του Θεού είναι κατά χάριν τέλειοι. Ο Θεός τους έδωσε την κατά χάριν τελειότητα για τα ανδραγαθήματά τους και για το εν μετανοία μαρτυρικό τέλος τους και για άλλα πολλά. Ενώ για την Θεοτόκο δεν έχουν έτσι τα πράγματα, διότι ούτε τα δάκρυα της μετανοίας χρειάστηκαν, ούτε οι κόποι οι ασκητικοί, ούτε το μαρτύριο του αίματος χρειάστηκε. Αλλά ένα μόνο χρειάστηκε να κάνει η Παναγία μας και το έκανε· και ποιο ήταν αυτό; Ήταν αυτά τα σωτηριώδη λόγια που είπε για το ανθρώπινο γένος: «Ίδού ή δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατά το ρήμα σου». Εάν η Παναγία μας δεν έλεγε αυτά τα σωτηριώδη λόγια, σωτηρία για τον άνθρωπο δεν θα υπήρχε από πουθενά πλέον. Διότι ό,τι αγιότερο και καθαρότερο υπήρξε επί της γης ήταν η Θεοτόκος. Ώστε λοιπόν μόνο γι' αυτό το παμπόθητο πρόσωπο της Θεοτόκου αρμόζουν οι Χαιρετισμοί, διότι η γλώσσα του ανθρώπου δεν βρίσκει

ευχαριστίες και εγκώμια για τα φοβερά που επιτέλεσε η Παναγία μας που δια του Υιού της Ιησού Χριστού έβγαλε το ανθρώπινο γένος από την κοιλιά του άδου, κι έτσι ο άνθρωπος μη βρίσκοντας άλλη λέξη λέει συνεχώς το “χαίρε”. Όπως ένας άνθρωπος που βρίσκεται στο χείλος ενός γκρεμού και περιμένει πως σε λίγα λεπτά της ώρας θα τον εγκαταλείψουν οι δυνάμεις του που κρατιέται ακόμη και ξαφνικά τον πιάνει κάποιος από τα χέρια του και τον ανασύρει από το χείλος του γκρεμού. Αυτός λοιπόν ο άνθρωπος δύο λέξεις θα λέει στο σωτήρα του, σε ευχαριστώ, σε ευχαριστώ και θα τα λέει συνεχώς. Έτσι λοιπόν και στην Παναγία μας λέγοντας τους χαιρετισμούς Της είναι ένα παραλήρημα ευχαριστίας για τη λύτρωση που μας πρόσφερε, διότι πριν γεννηθεί η Θεοτόκος για να γίνουν τα υπερκόσμια και φοβερά γεγονότα με τον Υιό Της, ο άνθρωπος όταν πέθαινε πήγαινε χωρίς δεύτερη κουβέντα στην κοιλιά του παμμόχθηρου άδου. Ενώ μετά την γέννησή Της ο άδης πικράθηκε και η κοιλιά του εξερράγη και έσπασε με αποτέλεσμα να βγούνε όλοι οι άνθρωποι στο φως.

Στα τροπάρια του όρθρου του Μ. Σαββάτου όποιος θέλει μπορεί να διαβάσει και να δει τον θρήνο και τις σπαρακτικές κραυγές του άδου που κατηγορεί την Παναγία μας που του πρόσφερε τέτοιον απρόβλεπτο μεγάλο επισκέπτη και τον εξολόθρευσε. Ποιος λοιπόν άγιος της εκκλησίας μας θα μπορούσε να κάνει αυτά τα φοβερά που έκανε η Παναγία μας; Να λοιπόν που οι χαιρετισμοί αρμόζουν μόνο στην Θεοτόκο, διότι δεν υπάρχει και δεν μπορούμε να συγκρίνουμε τους αγίους μας με την Παναγία μας, η διαφορά είναι τεράστια, άλλωστε δεν θα υπήρχαν οι άγιοι, αν δεν είχε έρθει η Θεοτόκος πρώτα στον κόσμο. Ούτε η φανέρωσις της Αγίας Τριάδος θα είχε γίνει στον άνθρωπο, αλλά όλα έγιναν χάριν της Θεοτόκου γι’ αυτό και δεν βρίσκει λόγια ο ανθρώπινος νους να εγκωμιάσει την Παναγία μας. Όταν ζούσε ο άγιος Παΐσιος ο αγιορείτης και Κουτλουμουσιανός και τον επισκέπτονταν αμέτρητος κόσμος, μέσα σε αυτούς έρχονταν και μερικοί παπικοί, προτεστάντες κλπ από την αιρετική Δύση που υποτιμούν σε μεγάλο βαθμό το πανάγιο πρόσωπο της Θεοτόκου. Ο άγιος όταν τους έβλεπε τους αποκαλούσε ορφανούς από την μεγάλη μητέρα την Παναγία μας. Και όπως έλεγε ο ίδιος ο όσιος σε δικά του πρόσωπα θρηνούσε και έχυνε πολλά δάκρυα για τους εκουσίως ορφανούς της αιρετικής Δύσεως, δεν μπορούσε να το πιστέψει ο άγιος πως οι άνθρωποι αυτοί στερούνται εκουσίως την μητρική θαλπωρή και αγάπη της Θεοτόκου.

Και επειδή αναφερθήκαμε στον άγιο Παΐσιο αξίζει να πούμε πως η αγάπη και η ευλάβειά του προς την Θεοτόκο ήταν παροιμιώδης! Τις εικόνες της Παναγίας που είχε στο δωμάτιό του από τον συνεχή και αμέτρητο ασπασμό του νύχτα και μέρα είχαν αλλοιωθεί τα χρώματα και το σχήμα τους! Και όταν διάβαζε κάποιο κείμενο και συναντούσε την λέξη Παναγία και Θεοτόκος έβρεχε το κείμενο με τα δάκρυά

του, διότι δεν άντεχε να τα συγκρατήσει από την πολλή ευλάβειά του προς την Θεοτόκο. Όπως και ο μεγάλος ησυχαστής των εσχάτων χρόνων άγιος γέροντας Ιωσήφ ο Σπηλαιώτης, που είναι θέμα χρόνου η ανακήρυξή του σε άγιο από την μητέρα μας Εκκλησία. Αυτός ο άγιος γέροντας από την υπερβολική αγάπη και λατρεία προς την Θεοτόκο εκοιμήθη την ημέρα της μεγάλης της εορτής, 15 Αυγούστου. Μέχρι και ασπασμό αξιώθηκε από την Θεοτόκο αυτός ο μεγάλος όσιος γέροντας και όχι φανταστικώς αλλά αισθητώς, πραγματικώς!! Και σε πολλούς άλλους αγίους αγιορείτες βλέπουμε στον βίο τους μία ακατάπαυστη λατρεία προς την Θεοτόκο, που αν δεν είναι λίγο διακριτικός αυτός που διαβάζει αυτά, ίσως να παρεξηγήσει αυτούς τους αγίους ως δήθεν υπερβολικούς. Όταν όμως ο αγωνιζόμενος ασκητής μοναχός του Αγίου Όρους και όχι μόνο αξιωθεί της χάριτος της Θεοτόκου, τότε έχουν τελειώσει όλα! Τότε το στόμα του και όλο το είναι του βγαίνουν εκτός εαυτού του και «δίκαια» όσοι είναι αμύητοι σ' αυτά και βλέπουν τα φερσίματά του ίσως να τον παρεξηγήσουν, όμως σε καμία περίπτωση ο μοναχός δεν νοιάζεται γι' αυτές τις παρεξηγήσεις, αλλά το μόνο που τον νοιάζει είναι να μην στενοχωρήσει την Θεοτόκο, με τις τυχόν αστοχίες του και στερηθεί έστω και για λίγο χρόνο την ανεκτίμητη, πανηγυρική χαρά της Παναγίας μας. Υπήρξαν άγιοι του Αγίου Όρους που μόνο με το όνομα της Θεοτόκου εκτελούσαν τις καθημερινές προσευχές, εκτός βέβαια όταν τελούσαν την Θεία Λειτουργία στον ναό τους τότε ακολουθούσαν το τυπικό της εκκλησίας μας. Τους γέμιζε και το θεωρούσαν αρκετό το όνομα της Θεοτόκου, και δεν μπορούσαν ούτε για λίγο να αφήσουν αυτό το όνομα από το στόμα τους, μάλλον από την καρδιά τους. Να πούμε πως, όπως σώζει το όνομα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, το ίδιο σώζει και το όνομα της Παναγίας μας. Ο Κύριός μας είναι παντοδύναμος, αλλά μόνο σε ένα φέρει «αδυναμία», αν μπορούμε να το πούμε έτσι, και αυτό είναι η ικεσία της Μητέρας Του. Εκεί δεν μπορεί να αρνηθεί και να μην υπακούσει στο θέλημά της, παρόλο που ο ίδιος ως Θεός ενδεχομένως να έχει άλλου είδους απόφαση για ένα θέμα που τον παρακαλεί η Μητέρα του. Μερικοί λένε γιατί ο Χριστός δεν κάμφθηκε από τις ικεσίες της Μητέρας Του, ώστε να σώσει την Κωνσταντινούπολη από τους Οθωμανούς; Σ' αυτήν την περίπτωση η Παναγία μας με πολλά δάκρυα συμφώνησε με την απόφαση του Υιού της, διότι δεν μπορούσε να γίνει διαφορετικά και έπρεπε η Πόλη να πέσει στα χέρια των Τούρκων. Οποιαδήποτε άλλη λύση να έδινε ο Χριστός ίσως να μη συνέφερε καθόλου για την Πόλη. Έτσι λοιπόν ας μην βιάζονται μερικοί και λένε πως ο Χριστός δεν λαμβάνει πάντα τις ικεσίες της Μητέρας Του, διότι αυτό είναι μεγάλο λάθος και άμα πιστεύουν έτσι έχουν μεγάλη πλάνη μέσα τους και πρέπει το συντομότερον να φροντίσουν να θεραπευτούν από αυτήν.

Όσα περιστατικά έχουμε διαβάσει που δείχνουν επιφανειακά πως διαφέρει η απόφαση της Παναγίας από τον Υιό της Χριστό αυτό δεν σημαίνει πως υπάρχει διαφωνία μεταξύ τους, αλλά το παραχωρεί αυτό ο Χριστός για να φανεί η μεγάλη

Του αγάπη προς την Μητέρα Του Θεοτόκο. Ούτε φυσικά θα εννοήσουμε πως έχει η Παναγία μας περισσότερη αγάπη από τον Υιό της, ο μη γένοιτο να πούμε κάτι τέτοιο. Άλλωστε η αγάπη που έχει μέσα της η Θεοτόκος είναι χορηγία από την ίδια την αγάπη, τον Χριστό, μάλλον είναι μέσα της όλη η αγάπη, αφού Τον κυοφόρησε εννέα μήνες ολόκληρους και Τον έχει κάνει παντοτινό κτήμα της, πράγμα εντελώς ακατανόητο και παραδοξότατο για τον χοϊκό άνθρωπο. Έτσι λοιπόν ο μόνος που μπορεί να αλλάξει μια δίκαιη απόφαση από μία δικαία οργή του Χριστού, είναι μόνο η Θεοτόκος! Και γι' αυτό χαίρεται πολύ ο Χριστός όταν επεμβαίνει η Μητέρα Του Θεοτόκος και Του αλλάζει τη δικαία Του απόφαση όπως προείπαμε. Αλλά αγαπητοί μου ήδη προχώρησα πολύ στα βαθιά κρίματα του Κυρίου και της Θεοτόκου, και υπάρχει ο κίνδυνος να προσκρούσω σε κάποιον κρυφό ύφαλο και τότε το ρήγμα θα είναι μεγάλο, γι' αυτό αναγκαστικά θα προσπαθήσω να τελειώσω τον πάμπτωχό μου λόγο προς την Θεοτόκο. Αλλά πριν γίνει αυτό πρέπει να σας ομολογήσω για ποιο λόγο και αιτία αποφάσισα να γράψω, μάλλον να ριψοκινδυνεύσω γράφοντας, διότι δεν είναι καθόλου κατάλληλο για όλους να γράφουν για το θεϊκό κάλλος της Θεοτόκου. Αυτό ανήκει μόνον σε όσους έχουν θεραπεύσει την καρδιά της Παναγίας μας με τον θεάρεστο βίο τους. Ο λόγος λοιπόν που με έκανε να πιάσω την πένα και να γράψω είναι όταν άκουσα έναν ιεροκήρυκα αρχιμανδρίτη να κηρύττει από άμβωνος πως η Παναγία μας «έχει τις αμαρτίες που έχουμε εμείς»!!! Όταν το άκουσα αυτό δεν μπορούσα με τίποτα να το πιστέψω, φυσικά ο εν λόγω ιεροκήρυκας είχε ως θέμα να στηλιτεύσει τους παπικούς που βλασφημούν την Παναγία μας με το να την έχουν εντάξει μέσα την άκτιστη θεότητα της Αγίας Τριάδας. Όμως δυστυχώς ο ιεροκήρυκας έπιασε το άλλο άκρο της ασέβειας με το να λέει αυτά τα βλάσφημα που προανέφερα. Δυστυχώς τέτοιοι ιεροκήρυκες φαίνεται δεν έχουν καμιά σχέση με τους μεγάλους αγίους που έχουν γράψει για την Θεοτόκο, όπως είναι ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός, ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, ο άγιος Νικόλαος ο Καβάσιλας και άλλοι πολλοί. Ω! πόσο εξέπεσε από της χάριτος της Θεοτόκου αυτός ο φτωχός ιεροκήρυκας, αλίμονο στην πάμπτωχή του διάνοια που σκέφτηκε κάτι τέτοιο φοβερό. Και δεν είναι μόνο πως έχει γίνει πάμπτωχη η ψυχή του από αυτά τα ανίερα λόγια που ξεστόμισε, αλλά όσοι τον άκουσαν και θα τον ακούσουν στην συνέχεια να λέει αυτά τα βλάσφημα για την Θεοτόκο, θα τους παίρνει στο λαιμό του διότι αν πιστέψουν στα λόγια του θα καταντήσουν φτωχοί και πάμπτωχοι πνευματικώς.

Έτσι λοιπόν παίρνοντας αφορμή από αυτό το δυσάρεστο γεγονός πήρα την τόλμη να γράψω αυτά τα ψελλίσματά μου για την Παναγία μας, που έχουν χαρακτήρα διαμαρτυρίας προς τον εν λόγω ιεροκήρυκα, αλλά και μια ομολογία ταπεινή όσο γίνεται για το ιερό Πρόσωπο της Θεοτόκου που ως ανάξιος αγιορείτης που λέγομαι έχω υποχρέωση να υπερασπιστώ το όνομα της Θεοτόκου, μια και είναι η Γερόντισσα και γενικά το αφεντικό του Αγίου Όρους. Και μια που ήδη έφτασα στο

τέλος του πενιχρού μου λόγου, θα σας παρουσιάσω για επίλογο και για πνευματική ωφέλεια τα θεόπνευστα λόγια που είπε ο μέγας απόστολος Παύλος όταν έφτασε στον τόπο που επρόκειτο η Παναγία μας να αφήσει τα επίγεια: «Φθάνει καί Παῦλος ὁ θεσπέσιος, τό σκεῦος τῆς ἐκλογῆς· ὅς καί πεσών πρός τούς πόδας τῆς Θεομήτορος, προσεκύνησε· καί ανοίξας αὐτοῦ τό στόμα, διά πολλῶν ἐγκωμιάζει αὐτήν· χαῖρε, λέγων, Μητέρα τῆς ζωῆς καί τοῦ ἔμοῦ κηρύγματος ἡ ὑπόθεσις. Ἦ γάρ καί τόν Χριστόν μή τεθέαμαι, ἀλλά σέ βλέπων, ἐκεῖνον ἐδόκουν θεωρεῖν.!». Φοβερά λόγια! Λόγια θεόπνευστα που αποκαλύπτουν το θεϊκό κάλλος της Θεοτόκου. Ἐτσι λοιπόν όταν κάποιος γράφει για την Παναγία μας είναι δύσκολο μετά να θέλει να σταματήσει την πένα, όσο ανάξιος κι αν είναι διότι τον θέλγει η μεγαλοσύνη της Θεοτόκου και θέλει συνεχώς να γράφει! Αλλά εγώ όμως παίρνοντας υπόψιν την αναξιότητά μου δεν θα αφήσω τον εαυτό μου να κυριαρχείται από αυτό το ωραίο αίσθημα, διότι αυτό το αίσθημα αρμόζει να παραμένει για πολύ μόνον στους αληθινούς θεράποντας της Θεοτόκου. Η χάρις λοιπόν της Μητέρας του Θεού και Βασιλίσσης των Ουρανών και της γης Θεοτόκου και Αειπαρθένου Μαρίας, ας παραμείνει για πάντα σε όσους την τιμούνε ειλικρινώς και ορθοδόξως. Αμήν.